

честимъ никого, както сж грабени, безчестени и убивани нашитѣ бащи и братя, нашитѣ майки и сестри. Отъ своя страна азъ ще завиждамъ само томува, който, като падне на бойното поле, гуди ржка на смъртната си рана и извика: „Дързость юнаци!“ (Живи възклициания). Нему само ще завиждамъ, братя, защото младъ съмъ, но думата ми е изгорена, сърдцето ми е зле, и азъ усѣщамъ, че нѣма да се стърпя да се не хвърля пръвъ съ сабята си врѣхъ тирана (силни викове: „Да живѣе Караджата! Да живѣе втория нашъ войвода!“) Пакъ пръвъ ли, братя, или последенъ между васъ, харамъ да ми е майчиното млѣко, ако посрамя българското си име, като поборникъ на свободата и бранителъ на народа си! (Пакъ сжщитѣ викове).

Караджата, младиятъ Караджа, благодари изново на другаритѣ си, които съ такова възхищение го приеха за свой началникъ и като доде до Хаджията, каза: „Време е вече за клетвата“. Хаджията му подаде единъ печатанъ листъ и той, като се обърна къмъ дружината, начна:

— Братия! Сега е вече време да положимъ печата на съвѣстѣта — да сторимъ клетва предъ Светото Евангелие, подъ прѣпорѣца на нашата свобода! Дайте внимание и чуйте общата званична клетва: